

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 82/2022
14.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца 1. “Nigim Co“ ДОО Нови Београд, 2. АА из ..., које заступа пуномоћник Мирјана Ђурић, адвокат из ..., 3. ББ из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Миодраг Секулић, адвокат из ..., вредност предмета спора 773.305.407,20 динара и 357.220,16 евра, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1935/21 од 26.08.2021. године, у седници већа одржаној дана 14.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА ревизија тужилаца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1935/21 од 26.08.2021. године у делу којим је потврђена пресуда Привредног суда у Београду П 3908/2016 од 25.12.2020. године којом је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да плати на име накнаде штете:

- тужиоцу “Nigim Co“ ДОО Нови Београд: износ од 423.241.125,02 динара на име исплаћених а невраћених, необезбеђених позајмица, износ од 44.815.048,24 динара на име нефактурисаних потраживања закупцу пословног простора у власништву „Nigim Co“ ДОО као закуподавца, износ од 61.750.041,02 динара на име губитка до кога је дошло у разлици између плаћене камате на кредите и наплаћене камате на орочене динарске депозите, износ од 6.381.531,47 динара на име плаћених трошкова наводне репрезентације који су потрошени мимо сврхе обављања пословне делатности, износ од 98.478.584,08 динара на име отписаних позајмица, износ од 357.220,16 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате на име датих позајмица себи повезаним лицима и другим лицима, а без пословног интереса и без примљених средстава обезбеђења, износ од 49.345.711,88 динара на име укупно исплаћеног износа новца по основу закљученог уговора о кредиту број ... са „...“ АД дана 21.09.2012. године, без одлуке Скупштине првотужиоца, а који новац је потрошен ненаменски иако је кредит био закључен ради куповине или изградње пословног простора;

- тужиоцу АА износ од 28.127.491,39 динара и

- тужиоцу ББ износ од 14.063.745,69 динара све са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате,
као и евентуални тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу „Nirim Co“ ДОО на име накнаде штете исплати износ од 84.382.474,17 динара на име исплаћених трошкова аутомобила (плаћеног горива, регистрације, такси, новчаних казни, поправки и разлике између набавне и продајне цене) са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате.

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА ревизија првотужиоца па се **УКИДА** пресуда Привредног апелационог суда Пж 1935/21 од 26.08.2021. године у делу става један у коме је потврђена пресуда Привредног суда у Београду П 3908/2016 од 25.12.2020. године у делу става један којим је одбијен тужбени захтев тужиоца „Nirim Co“ за исплату износа од 4.910.891,32 динара на име неосновано спроведене компензације са „Суплемент“ ДОО из Београда и у ставу три изреке којим је одлучено о трошковима поступка, па се списи предмета у овом делу **ВРАЋАЈУ** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 3908/2016 од 25.12.2020. године, у ставу један одбијен је тужбени захтев тужилаца да се обавезе тужени да им на име накнаде штете плати:

тужиоцу „Nirim Co“ ДОО Нови Београд:

- износ од 423.241.125,02 динара на име исплаћених а невраћених, необезбеђених позајмица,
- износ од 44.815.048,24 динара на име нефактурисаних потраживања закупцу пословног простора у власништву „Nirim Co“ ДОО као закуподавца,
- износ од 61.750.041,02 динара на име губитка до кога је дошло у разлици између плаћене камате на кредите и наплаћене камате на орочене динарске депозите,
- износ од 6.381.531,47 динара на име плаћених трошкова наводне репрезентације који су потрошени мимо сврхе обављања пословне делатности,
- износ од 98.478.584,08 динара на име отписаних позајмица,
- износ од 357.220,16 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате на име датих позајмица себи повезаним лицима и другим лицима, а без пословног интереса и без примљених средстава обезбеђења,
- износ од 4.910.891,32 динара на име неосновано спроведене компензације са „Суплемент“ ДОО из Београда као правним лицем које је повезано само са туженим, а да за узврат првотужиоцу није испоручена роба у истој вредности која је представљала основ компензације,
- износ од 49.345.711,88 динара на име укупно исплаћеног износа новца по основу закљученог уговора о кредиту број ... са „...“ АД дана 21.09.2012. године, без одлуке Скупштине првотужиоца, а који новац је потрошен ненаменски иако је кредит био закључен ради куповине или изградње пословног простора;
- тужиоцу АА износ од 28.127.491,39 динара и
- тужиоцу ББ износ од 14.063.745,69 динара све са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате.

У ставу два, одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу „Hirim Co“ DOO на име накнаде штете исплати износ од 84.382.474,17 динара на име исплаћених трошкова аутомобила (плаћеног горива, регистрације, такси, новчаних казни, поправки и разлике између набавне и продајне цене) са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате. У ставу три обавезани су тужиоци да туженом солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 1.496.350,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1935/21 од 26.08.2021. године, одбијена је жалба тужилаца као неоснована и потврђена пресуда Привредног суда у Београду П 3908/2016 од 25.12.2020. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиоци су изјавили благовремену и дозвољену ревизију, из свих разлога предвиђених чланом 407. ЗПП.

Тужени је доставио одговор на ревизију у којем је оспорио наводе ревидентата.

Одлучујући о ревизији на основу члана 408. Закона парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ...) Врховни касациони суд је установио да је ревизија тужилаца делимично основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Неосновани су наводи ревидента да је у појединим деловима одлучивања о тужбеном захтеву учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, јер је другостепени суд своју одлуку засновао на утврђеном чињеничном стању од стране првостепеног суда, при чему указивањем на наведену битну повреду поступка у бити се побија утврђено чињенично стање што не може бити ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању првотужилац, Привредно друштво „Hirim Co“ DOO основано је 22.11.2004. године од стране оснивача АА, друготужиоца и ВВ, туженог. Дана 01.07.2015. године, трећетужилац ББ из ..., коме је АА уступио део свог удела, постао је члан са 16,6% удела у друштву, док је ВВ остао члан са уделом од 50%. Током 2014. године дошло је до поремећаја односа између двојице оснивача и до престанка сваког међусобног контакта, због чега је АА именовано треће лице да га заступа на скупштинама друштва. Услед сумње друготужиоца у исправност рада туженог, одлучено је да се ангажују трећа стручна лица како би извршила анализу пословања „Hirim Co“. Извештај о пословању састављен је 19.01.2016. године и разматран на скупштини друштва од 26.02.2016. године. Власници друштва АА и ББ, тврдили су да су из наведеног извештаја сазнали за злоупотребе односно неправилности у поступању ВВ као директора „Hirim Co“ DOO Београд, због чега је донета одлука за подношење тужбе за накнаду штете, поднета кривична пријава због постојања основане сумње да је извршено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица, као и тужба за искључење ВВ као члана друштва, па је донета привремена мера у поступку П 3457/17 од 11.01.2019. године којом је суспендовано право гласа туженог као члана првотужиоца.

Тужба друштва, односно чланова друштва поднета је против туженог као члана друштва и директора друштва за накнаду штете коју им је проузроковао повредом посебних дужности према друштву, односно члановима друштва.

У односу на потраживање привредног друштва на име накнаде штете по основу исплаћених, а невраћених позајмица, првостепени суд је утврдио да су највећи износи позајмица давани повезаним лицима са првотужиоцем, или са његовим оснивачима. Највећи дужницу су „Ice cream factory“ ДОО Београд, „New company“ ДОО Београд, чији су мањински власници АА и тужени, затим „Суплементација“ ДОО Београд, чији је власник, односно директор повезан са туженим. Позајмице су даване и правним лицима која нису повезана са првотужиоцем и његовим оснивачима. Како је највећи део позајмица одобрен у периоду пре више од пет година од дана подношења тужбе, применом члана 77. Закона о привредним друштвима, првостепени суд закључује да се наведени послови не могу побијати, нити се може тражити накнада штете по том основу. Када су у питању позајмице које су одобрене привредном друштву као што су „Суплемент“ и „Суплементација“ чији су власници, односно директори лица повезана само са туженим ВВ, затим позајмице дате другим лицима као што је „Академија лепих уметности“, „Градском сервису Лесковац“, „СМБ Холдинг Беомцина“ првостепени суд утврђује, да тужиоци нису преклудирани у погледу објективног рока, али да је АА за ове позајмице и са препоруком да се оне морају исказати у реалној вредности која је знатно нижа од оног што је одобрено на зајам био упознат много раније у односу на период када је поднета тужба. Ово са разлога што су уз поднесак тужиоци доставили извештаје независног ревизора који су били сачињавани сваке године и достављени свим члановима, при чему наведени извештаји садрже евиденцију позајмица. Првостепени суд је имао у виду, да по подношењу тужбе, код неспорног сазнања за постојање дугова, према дужницима чији рачуни нису у блокади и који би вероватно били у стању да врате позајмице, нису иницирани поступци за принудну наплату потраживања, из чега је закључио да не постоји искључива кривица туженог, што у периоду док је био директор није вршио принудну наплату истих.

У односу на потраживање, на име штете настале у вези са уговорима о закупу са предузећем „Sheneks Trading“, првостепени суд налази да тужбени захтев није основан, имајући у виду да је АА закључио анекс уговора о закупу локала којим се умањује закупнина за прву годину трајања закупа, те да овлашћује директора ВВ да такав анекс потпише, што значи да су оба члана друштва доносила одлуке о смањењу закупнине, те да је она била њихова пословна одлука заснована на економским разлозима, а без зле намере једног или другог члана.

Првостепени суд је одбио и као неоснован захтев за накнаду штете по основу уговора о кредиту који је закључен са „...“ дана 21.09.2012. године на износ од 410.000 ЕУР-а, утврдивши да је истом претходио уговор о отварању кредитне линије којим је „...“ одобрила задужење првотужиоцу у износу од максимално 800.000 евра, а потом је закључен спорни уговор о кредиту, по коме је кредит враћен банци у целости. Одлуком обојице оснивача, овлашћен је ВВ да закључи уговор о отварању кредитне линије, па

првостепени суд налази да су оба оснивача учествовала у доношењу одлуке да се закључи предметни уговор и да су желели закључење истог. Из изведених доказа првостепени суд је закључио да је и приликом закључења других уговора о кредиту постојала сагласност оба оснивача за закључење таквих уговора, па последично не постоје ни услови за накнаду штете на име разлике између камате које су плаћене пословним банкама по уговорима о кредиту и оне камате коју је предузеће стекло по основу уговора о орочавању средстава код банака, јер је такав начин пословања резултат пословних и економских одлука.

Када су у питању трошкови репрезентације плаћени са рачуна првотужиоца предузећу „New company“, односно његовом огранку „In hotel“ на Новом Београду, код чињенице да су ВВ и АА, сувласници односно мањински власници „New company“, првостепени суд закључује да се не могу прихватити наводи тужилаца да неко од њих није могао да зна за приходе које наведено предузеће остварају из сарадње са првотужиоцем, па и кроз хотелске услуге које користи првотужилац односно неко од његових чланова, при чему трошкови настали организовањем кинеске Нове године нису оспоравани од стране тужилаца, али су ипак били обухваћени тужбеним захтевом.

У односу на потписану компензацију између првотужиоца и предузећа „Суплемент“ која је утврђена у поступку вештачења, коју вештаци нису прихватили као законито спроведену, јер нису достављени докази о постојању услова за спровођење компензације, првостепени суд је става да истом није ни побољшано ни погоршано имовинско стање првотужиоца у односу на претходни период, јер је на крају морало и доћи до отписа потраживања према овом предузећу, при чему је и основан приговор преклузије.

У погледу дела потраживања на име накнаду штете због трошења новца на куповину 6 скупочених аутомобила закључно са 06.08.2010. године, првостепени суд закључује да су тужиоци преклудирани да потражују накнаду штете по основу њихове набавке, јер је протекло више од пет година од дана набавке тих аутомобила. Првостепени суд је утврдио да су у року од 5 година пре подношења тужбе прибављена три аутомобила по основу уговора о лизингу, да су иста била у власништву првотужиоца, која су одлуком скупштине друштва из 2019. године продата по мањој цени јер се радило о аутомобилима која су стара око 8 или 9 година. Првостепени суд налази да је неспорно да није била донета одлука скупштине друштва приликом узимања кредита и набавке аутомобила, али да се не ради о располагању имовине велике вредности, па иста није била ни потребна. Првостепени суд је закључио да су возила делимично коришћења и за приватне потребе туженог и његове породице, али да се не може поуздано утврдити који је губитак предузећа по овом основу, имајући у виду да су возила коришћена и за потребе привредног друштва, а да након што су туженом одузета чланска права у друштву да првотужилац није имао препрека да их прода, што је и учинио. Првостепени суд је става да би се евентуално могла досудити штета предузећу у виду накнаде за коришћење ових покретних ствари у периоду од 5 година пре подношења тужбе, али како такав тужбени захтев за накнаду штете није постављен, нити су навођени докази на ову околност суд није о томе могао да одлучује.

Из утврђеног чињеничног стања произлази да је неспорно да од оснивања привредног друштва па све до 2014. године нису биле одржаване седнице скупштине друштва на начин предвиђен Законом о привредним друштвима, јер су двојица оснивача желела да се посао што мање формализује. У друштву су доношене писмене одлуке о исплати добити, најчешће на основу одлуке „управног одбора“ коју би потписивали или ВВ или АА, зависно од њихове тренутне функције у друштву. На основу ових одлука вршена је исплата добити члановима у сразмери од по 50% и подношене су пореске пријаве за порез на приход од капитала. Првостепени суд је утврдио да се наведено поступање може уочити и у периоду кад је АА био директор друштва, а закључивани су уговори о кредиту и даване су позајмице другим лицима, па је у том контексту ценио и све остале послове које је друштво предузимало и проверавао да ли је постојала изричита или прећутна сагласност обојице чланова друштва за одређене послове, односно да ли је други члан друштва могао знати за одређене послове, под условом да је поступао са пажњом доброг привредника, јер је и сам заступник друштва и лице које има посебне дужности према друштву.

Тужиоци су приликом опредељења дела захтева, на име накнаде штете настале набавком и коришћењем аутомобила, узели у обзир укупан износ потрошен у ту сврху и закључили да није дошло до куповине аутомобила, тај износ би такође био исплаћен по основу добити тројици оснивача, па су тражили да се тај износ исплати тужиоцима АА и ББ сразмерно њиховим уделитема у друштву, а евентуално да се укупан износ исплати као штета првотужиоцу, који је првостепени суд одбио из горе наведених разлога.

Наведени правни став првостепеног суда у целости прихвата и другостепени суд, налазећи да тужиоцу не припада штета ни по Закону о привредним друштвима ни по Закону о облигационим односима.

Ценећи наводе тужилаца као ревидената, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде из следећих разлога:

Тужиоци тужбом потражују накнаду штете коју су претрпели за период од 01.01.2009. године до 26.02.2016. године и то првотужилац услед повреде посебних дужности од стране туженог у својству директора друштва и члана друштва са значајним учешћем у капиталу друштва, закључењем штетних уговора о позајмици, ненаменским кредитима, отписом потраживања, нефактурисањем услуга, куповином скупочених аутомобила без потребе првотужиоца и осталих сувласника, а за потребе своје породице и трећих лица, репрезентацијом на штету тужиоца, а друготужилац и трећетужилац из разлога што је као последица наведених повреда учињених од стране туженог као лица које има посебне дужности према друштву, изостала исплата дивиденди у оном износу који би представљао последично припадајуће право на добит.

Тужени, ВВ као члан друштва који поседује значајно учешће у основном капиталу друштва, при чему је у утуженом периоду био и директор друштва, спада у круг лица из члана 61. Закона о привредним друштвима која имају посебне дужности према друштву. Тужиоци су поднели тужбу због повреде дужности пажње, дужности пријављивања

правних послова и радњи у којима постоји лични интерес и дужности избегавања сукоба интереса.

Према одредби члана 77. Закона о привредним друштвима, друштво може поднети тужбу због повреде посебних дужности предвиђених члановима од 63. до 69. наведеног закона, у субјективном року од 6 месеци од дана сазнања за учињену повреду, а најкасније у објективном року од 5 година од дана учињене повреде.

Према утврђеном чињеничном стању, у периоду од 01.01.2006. године до 31.12.2014. године, тужени је као директор првотужиоца, одобравао позајмице другим повезаним и неповезаним привредним друштвима. Највећи део позајмица одобрен је у периоду пре више од пет година од 26.07.2016. године као дана подношења тужбе, па је правилан закључак нижестепених судова да је привредно друштво преклудирано у погледу захтева за накнаду штете по основу датих позајмица.

Рокови из члана 77. Закона о привредном друштву су преклузивни рокови и теку непрекидно од дана предузимања повреде, односно од дана сазнања за повреду. Код преклузивних рока не долази до прекида и застоја њиховог тока, као код застарелости потраживања. Преклузивни рокови су строги рокови и као такви предвиђени законом на које суд пази по службеној дужности. Протеком истих због непредузимања одређених правних радњи, у конкретном случају због неподношења тужбе за накнаду штете због повреде посебних дужности у року од 5 година од дана предузимања радње, тужилац је изгубио право на подношење прописане тужбе. Касније анексирање уговора о позајмицама којима је зајмопримцима продужаван рок враћања примљених позајмица не може довести до прекида преклузивног рока, већ може утицати само на прекид застарелости потраживања привредног друштва према друштвима којима су одобрене наведене позајмице. Преклузија се разликује од застарелости потраживања услед које престаје право да се захтева принудно извршење обавезе по протеклу законом одређеног времена у ком поверилац није вршио своје право, а био је у могућности да га врши. Време застарелости може да престане да тече услед прекида и застоја чије су последице на даљи ток застарелости различите.

Следи да се не могу прихватити као основани ревизијски наводи да је неприхватљив и погрешан став нижестепених судова да позајмице нису могле да буду предмет утужења јер је свако продужење рокова њиховог враћања анексима уговора о зајму значио нови рок. Да, значио је нови рок, али за потраживање првотужиоца, привредног друштва као зајмодавца према зајмопримцима по основу датих позајмица, али не и за потраживање накнаде штете према туженом због повреде посебних дужности, што је предмет тужбеног захтева.

Према утврђеном чињеничном стању, део позајмица одобран је и у краћем року од 5 година, али да је тужилац АА као други члан друштва и заступаник друштва са неограниченим овлашћењем, могао и морао бити упознат са постојањем ових проблематичних позајмица много раније у односу на период када је поднета тужба.

Највећи износ одобрених, а до сада невраћених или отписаних позајмица се односио на правна лица која су повезана са предузећем „Nirim Co“ или са његовим оснивачима. Највећи дужник је „Ice cream factory“ ДОО Београд, за њим „New company“ ДОО Београд, у којима је тужилац АА, мањински акционар. У „New company“ ДОО Београд, је од 06.04.2012. године био законски заступник, као и председник управног одбора, при чему је у периоду када је био законски заступник и одобрен највећи износ позајмица овом привредном друштву, па се нужно намеће закључак да је првотужилац, односно друготужилац, као члан друштва, био упознат са овим позајмицама са даном њиховог одобравања од стране туженог. Из утврђеног чињеничног стања произлази да је иста могућност сазнања постојала и тамо где су дужници за невраћене позајмице „Беомедицина“ АД Београд, „Зобнатица“ АД Бачка Топола, „Олимпија инвест“ АД Београд и „Думако“ ДОО Београд који су такође повезана лица, јер су АА и ВВ, власници или је само АА. Сходно томе, правилан је закључак нижестепених судова да је тужилац морао и могао бити упознат са постојањем ових позајмица знатно раније у односу на период када је поднета тужба у овој правној ствари, односно на дан сазнања на који се позива, што има за последицу да је у погледу ових позајмица протекао субјективни рок из члана 77. Закона о привредним друштвима. У прилог наведеног закључка указује и чињеница да су привредном друштву, туженом као директору друштва и члановима друштва достављени за сваку годину финансијски извештаји из којих су могли да буду упознати са датим позајмицама, као и писма руководству о финансијским извештајима у којима је указивано на проблем са позајмицама датим лицима која имају губитке у пословању и да постоје пласмани повезаним правним лицима са препоруком обезвређивања истих пласмана односно да се они не исказују у билансу стања у пуном износу с обзиром да су тешко наплатива или ненаплатива, при чему се наводе и позајмице Академији лепих уметности, Градском сервису Лесковац, па су ревизијски наводи у овом делу који се односе на прекид застарелости потраживања према зајмопримцима без утицаја на правилност нижестепених одлука из горе наведених разлога.

Тужиоци су у току поступка као и у ревизији указивали на позајмице одобрене „Суплементацији спорт“ ДОО Београд које је повезано само са ВВ, јер су власници и директори истог његов син и његова свастика. Свакако да се ради о правном послу у којем постоји лични интерес туженог у ком случају је обавезан да о постојању истог обавести скупштину друштва (при чему је друштво функционисало без одржавања скупштине договором чланова друштва). У складу са чланом 66. Закона о привредним друштвима, закључење таквог правног посла одобрава се обичном већином гласова свих чланова друштва који немају лични интерес. Према члану 67. наведеног закона ако није прибављено одобрење правног посла, односно правне радње у складу са чланом 66. овог закона или ако надлежном органу у друштву приликом доношења одлуке о одобравању правног посла, односно предузимању правне радње у складу са чланом 66. овог закона нису биле представљене све чињенице од значаја за доношење такве одлуке, друштво може поднети тужбу за поништај тог правног посла, односно радње и накнаду штете. У конкретном случају тужба за поништај таквих уговора није поднета, што значи да исти уговори производе правно дејство и нема основа за наплату накнаде штете позивањем на повреду ове посебне дужности према друштву. Из чињеничног стања произлази да је првотужилац преклудиран и у погледу субјективног рока за захтев за накнаду штете по

основу ових позајмица , обзиром на достављене финансијске извештаје из којих је могао да се упозна и по основу ових позајмица.

Обзиром на утврђену преклудираност за подношење тужбе за накнаду штете из члана 77. Закона о привредним друштвима, нису ни постојали законски услови да се нижестепени судови упуштају у оцену да уговорима о позајмицама није утврђена камата, нити да ли су позајмице покривене инструментима обезбеђења као и да су даване лицима у блокади, односно лицу за које је донето решење о ликвидацији дана 16.12.2013. године.

Ревизијски суд ценио је наводе ревидента у погледу отпуста потраживања, односно позајмица и нашао да су исти без утицаја на правилност нижестепених одлука. Из утврђеног чињеничног стања произлази да је тужени по препоруци овлашћеног ревизора вршио повремено отписивања потраживања на основу одлуке у писменој форми, при чему је у 2019. години, скупштина друштва коначно отписала и већину преосталих потраживања као ненаплатива. Правилан је закључак нижестепених судова да отписивање ненаплативих потраживања само по себи не представља штетну радњу за привредно друштво „Nirim Co“ и да су могли да се побијају уговори о давању позајмица, у погледу којих је првотужилац преклудиран. Имајући у виду утврђено чињенично стање, ревизијски суд налази да су правилно нижестепени судови одбили тужбени захтев за накнаду штете на име потраживање по основу исплаћених и по основу отписаних позајмица, при чему привредно друштво има могућност наплате потраживања која нису отписана и застарела према зајмопримцима.

Ценећи наводе ревидента, да је други члан друштва дао сагласност за мање фактурисање закупнине , али не и за нефактурисање закупине, у делу који се односи на потраживање по основу штете у износу од 44.815.048,24 динара на име нефактурисаних потраживања закупцу пословног простора Предузећу „Shenex Trading“ ДОО, који је у власништву првотужиоца-привредног друштва, ревизијски суд налази да се исти свде на побијање утврђеног чињеничног стања, што не може бити ревизијски разлог из члана 407. ЗПП. Из утврђеног чињеничног стања произлази да постоје одлуке скупштине друштва од 31.07.2014. године и од 01.08.2015. године којима се умањује износ закупнине за прву, односно другу годину трајања закупа из чије садржине су нижестепени судови закључили, да су оба члана друштва доносила одлуке о смањењу закупнине и да је иста била последица потребе економских прилика на тржишту, јер је издавање у закуп било везано искључиво за пословање кинеског тржног центра, односно кинеских радњи. Првостепени суд је утврдио да је до истог закључка дошао и вештак економско-финансијске струке др Никола Петровић који је израдио налаз у поступку пред Вишим јавним тужилаштвом Кти 46/18.

Тужени као директор друштва, дужан је да у том својству извршава своје послове савесно, са пажњом доброг привредника и у разумном уверењу да делује у најбољем интересу друштва сагласно члану 63. Закона о привредним друштвима. Како је тужени као директор друштва спроводио одлуке у погледу смањења закупнине које су донете уз сагласност другог члана, а које је настало као последица недовољне искоришћености пословног простора издатог у закуп привредном друштву „Shenex trading“, правилан је

закључак да тужени није повредио дужност пажње по овом основу, а самим тим да нису ни испуњени услови за накнаду штете.

У погледу захтева за накнаду штете према туженом због повреде дужности пажње, закључењем уговора о кредиту са „...“ на износ од 410.000,00 евра од 21.09.2012. године, према утврђеном чињеничном стању, спорни уговор закључен је на основу оквирног уговора којим је одобрено задужење друштву у износу од максимум 800.000 евра, а тужени је одлуком оба оснивача овлашћен да закључи уговор о отварању кредитне линије и да у име и за рачун друштва овери заложну изјаву и заснује хипотеку на непокретностима у власништву друштва и то на износ обезбеђења од 800.000 евра, при чему је одобрени кредит враћен у целости. Сходно томе произлази да су оба оснивача учествовала у доношењу одлуке да се закључи овај уговор о кредиту и да су желела закључење овог уговора. Ревидент се у ревизији позива на погрешан закључак нижестепених судова, јер га је тужени обавестио писмом од 24.06.2014. године о самоиницијативном закључењу наведеног уговора које је достављено уз поднесак тужилаца од 12.11.2019. године. Међутим по ставу ревизијског суда, истицана чињеница у контексту поднете тужбе за накнаду штете због повреде посебних дужности закључењем спорног уговора који је ненаменски потрошен, само може указивати да је првотужилац преклудиран у погледу субјективног рока из члана 77. Закона о привредним друштвима.

Ценећи наводе ревидента у погледу учињених трошкова хотелских услуга и плаћања рачуна лицима која немају пословне везе са првотужиоцем, ревизијски суд налази да исти не утичу на правилност одлука нижестепених судова, будући да из утврђеног чињеничног стања произлази да је првотужилац преклудиран и у погледу захтева за накнаду штете због повреде посебних дужности поводом истих. Хотелске услуге пружене су од стране „New company“ које је повезано лице и са првотужиоцем, будући да су друготужилац и тужени мањински власници предузећа „New company“, па је правилан закључак да се не могу прихватити наводи да друготужилац није знао односно могао да зна за приходе које предузеће „New company“ остварује из сарадње са првотужиоцем, па и кроз хотелске услуге, при чему је у питању предузеће које има велико дуговање по основу позајмице према првотужиоцем.

Ценећи наводе ревидент у погледу накнаде штете по основу куповине аутомобила, да се тужени делимично сагласио да је аутомобиле користио за своје потребе и да није тражио ни добио сагласност због сукоба интереса, ревизијски суд налази да исти не утичу на правилност и законитост нижестепених одлука, јер из утврђеног чињеничног стања произлази да су тужиоци преклудирани у погледу рокова из члана 77. Закона о привредним друштвима, будући да је шест аутомобила купљено у периоду дужем од 5 година од дана утужења, као и да су у погледу преосталих аутомобила, из достављених прегледа основних средстава предузећа који су дати за сваку годину знали и могли да знају колико је у свакој пословној години било евидентирано аутомобила у имовини тужиоца.

Ценећи наводе ревидента у делу у коме је одбијен тужбени захтев за износ од 4.910.891,32 динара који првотужилац потражује на име неосновано спроведене

компензације, ревизијски суд налази да се за сада не може прихватити закључак нижестепених судова у овом делу.

У налазу и мишљењу, судски вештак се изјаснио да не прихвата компензацију на износ од 4.910.810,32 динара између првотужиоца и „Суплементације“ ДОО, јер по испостављеним рачунима „Суплементација“ ДОО Београд за испоручену робу, нема потврде о пријему фактурисане робе од стране првотужиоца. Тужиоци су наводили да је у питању позајмица дата повезаном лицу само са туженим, а првостепени суд је утврдио да су компензацијом обухваћени одређени рачуни издати од стране првотужиоца, као да се ради о роби или услугама, па закључује уколико јесте постојало потраживање „Nirim Co“ ДОО, да су рачуни издати током 2009. и 2010. године (рачуни „Суплементација“ ДОО су из 2012. године), те се због протеча времена више не могу побијати у овом парничном поступку, с обзиром на приговор преклузије.

Међутим првотужилац потражује накнаду штете повредом посебних дужности јер је тужени као законски заступник првотужиоца спровео компензацију са „Суплементацијом“ ДОО, правним лицем које је повезано само са њим, јер је његов син директор и оснивач „Суплементација“ ДОО, а да не постоје докази да је за узврат исто испоручило робу у вредности која представља основ компензације. Спроведена компензација, свакако представља правну радњу у којој постоји лични интерес туженог као законског заступника првотужиоца, односно лични интерес са њим повезаним правним лицем „Суплементација“ ДОО и као таква подлеже одобрењу од стране другог члана друштва. Сходно томе предмет побијања је спроведена компензација у погледу које није цењено да ли је првотужилац преклудирани у погледу субјективног рока за накнаду штете по основу повреде посебних дужности. Погрешан је закључак да је по овом основу првотужилац преклудирани у погледу објективног рока из члана 77. Закона о привредним друштвима, јер је предмет побијања неосновано спроведена компензација из 2012. године, а не рачуни који су издати од стране првотужиоца. Међутим како за правилну примену материјалног права није утврђена правно релевантна чињеница, да ли је тужба за накнаду штете због повреде посебних дужности по овом основу поднета у субјективном року из члана 77. Закона о привредним друштвима, нижестеопене одлуке су укинута у овом делу применом члана 416. ЗПП.

У поновном поступку, првостепени суд ће расправити указану чињеницу, а зависно од исте ценити да ли је дошло до повреде посебних дужности од стране туженог као директора друштва по овом основу услед које је привредно друштво претрпело штету и правилном применом материјалног права донети нову одлуку о овом делу тужбеног захтева.

Ревизијски наводи друготужиоца и трећетужиоца, који су такође захтевали накнаду штете због мање исплаћене дивиденде услед повреде посебних дужности према друштву од стране туженог не могу се прихватити као основани. У конкретном случају ради се о индивидуалној тужби члана друштва због повреде посебних дужности из члана 78. Закона о привредним друштвима, за коју исто важе преклузивни рокови из члана 77.

наведеног закона, а не десетогодишњи рок из Закона о облигационим односима, па је без утицаја позивање на допис туженог од 06.01.2007. године.

Тужиоци су поставили тужбени захтев за накнаду штете у складу са одредбама Закона о привредним друштвима због повреде посебних дужности од стране туженог као лица које има посебне дужности према друштву, па се примењују рокови из члана 77. Закона о привредним друштвима, а не рокови из Закона о облигационим односима о застарелости потраживања на име накнаде штете, на које се ревиденти позивају у ревизији.

Из утврђеног чињеничног стања произлази, да су у привредном друштву с обзиром на начин функционисања доношене писмене одлуке о исплати добити и то на основу одлуке управног одбора коју би потписао ВВ и АА, зависно од њихове тренутне функције у друштву, као и да је понекад одлука доношена у форми одлуке скупштине друштва, али без записника о седници друштва, са потписом директора ВВ на основу којих је вршена исплата добити члановима увек у сразмери 50-50 и подношене су пореске пријаве за порез на приход од капитала. Првотужилац и друготужилац су коначно определили свој тужбени захтев у погледу штете настале набавком и коришћењем аутомобила, узевши у обзир укупан износ потрошен за ту сврху и закључили да није дошло до куповине аутомобила тај би износ такође био исплаћен по основу добити тројици оснивача, те су тражили да се тај износ исплати тужиоцима АА и ББ сразмерно њиховим уделитема у друштву, а евентуално да се укупан износ исплати као штета предузећу, који је правилно одбијен од стране нижестепених судова. Правилан је закључак да чињеница набавке аутомобила, куповином у својину или коришћењем по основу лизинга сама по себи не представља штетну радњу, већ указује на увећање имовине. Цењено је и да су аутомобили делимично коришћени и за потребе туженог и његове породице, али се није могло поуздано утврдити колико би износили губици привредног друштва и осталих тужилаца по овом основу, при чему су аутомобили коришћени и од стране друштва. Са друге стране друштво је било преклудирано у погледу објективног рока за 6 аутомобила, па су све ово разлози из којих се не може прихватити као основана ревизија првотужиоца и друготужиоца.

Ревизијски наводи који се односе на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не могу бити предмет оцене од стране ревизијског суда применом члана 407. ЗПП.

С обзиром на горе наведено одлучено је као у изреци пресуде у ставу један применом члана 414. ЗПП, а у ставу два применом члана 416. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић